

Geen tijd voor onzin

Mijn hoofd voelt zo licht als een luchtballon. In mijn buik lopen mieren. Ik zag haar zojuist weer! Ik droom niet én ik vertel ook geen sprookjes!

Ik stond aan de rand van het bos. Ik luisterde naar een merel en zocht naar de plek waar hij zat. Toen zag ik haar. Ze was niet meer dan een schicht door de lucht. Een flits met een punthoed op een bezemsteel die sneller dan het licht achter de bomen verdween.

Ik wil naar binnen rennen, wil uitroepen: het is waar, het is geen onzin! Maar ik weet dat mama aan het werk is. Ze naait het duizendste gordijn voor het gordijnenatelier, de lange stroken stof gedrapeerd over haar schoot. Haar naaimachine bromt. Ze hoort het niet. Ze rost de stof onder het voetje door en stuurt met vaste hand alles in rechte banen. Ik weet dat ik haar niet moet storen.

Gisteren deed ik dat wel. ‘Mam, ik zag geloof ik een heks,’ riep ik.

Ze keek niet eens op. Mijn hart stampte rond. De mieren stui-terden in mijn buik.

‘Echt waar!’ riep ik nog.

‘Ik heb geen tijd voor verhalen, Abby,’ snibde ze. ‘Heksen wonen in een land hier ver vandaan. Neem je zusje mee naar buiten, dan kunnen jullie samen spelen.’

‘Het zou toch kunnen?’ wierp ik nog tegen. Maar ik liep al naar de kamer. Niemand aan de rand van het bos spreekt mijn moeder tegen, behalve de baas van het gordijnenatelier.

Anna speelde op het kleed met die versleten houten beestjes van haar. Anna is vijf. Zij verzint verhalen. En iedereen luistert naar haar.

‘We moeten buiten spelen,’ zei ik.

‘Dat wil ik niet.’

‘Het moet van mama.’

‘Ik wil niet!’

‘Ik zag een heks.’

‘Niet!’

‘Ik ga haar zoeken.’

‘Ik blijf hier.’

‘Maar ik heb een speurneus nodig,’ loog ik.

Als oudste zus word je geslepen. Ik zag haar aarzelen. ‘Oké dan,’ zei ze. Ze stopte een houten paardje in haar zak en stond op. Ik stapte snel naar buiten, voor ze zich bedacht. Ze volgde aarzelend. We liepen het zandpad af dat achter de huizen loopt en kwamen in het bos terecht.

‘Hier vloog ze naartoe,’ zei ik.

‘Ik wil naar huis.’

‘Welnee, we hebben haar bijna.’

Ik zag haar lip trillen. Haar handje grabbelde in haar broekzak. Ze klemde het houten beestje tussen haar friemelvingertjes en krabbelde aan het al bijna verdwenen zwarte oogje.

‘Niet zeuren, hoor,’ zei ik stoer. Ik liep gelijk door. Ik wist dat ze niet alleen zou willen achterblijven. Ik duwde takken weg en keek onder struiken. Het bos is donker. De kronen van de bo-

‘Het zou toch kunnen?’ wierp ik nog tegen. Maar ik liep al naar de kamer. Niemand aan de rand van het bos spreekt mijn moeder tegen, behalve de baas van het gordijnenatelier.

Anna speelde op het kleed met die versleten houten beestjes van haar. Anna is vijf. Zij verzint verhalen. En iedereen luistert naar haar.

‘We moeten buiten spelen,’ zei ik.

‘Dat wil ik niet.’

‘Het moet van mama.’

‘Ik wil niet!’

‘Ik zag een heks.’

‘Niet!’

‘Ik ga haar zoeken.’

‘Ik blijf hier.’

‘Maar ik heb een speurneus nodig,’ loog ik.

Als oudste zus word je geslepen. Ik zag haar aarzelen. ‘Oké dan,’ zei ze. Ze stopte een houten paardje in haar zak en stond op. Ik stapte snel naar buiten, voor ze zich bedacht. Ze volgde aarzelend. We liepen het zandpad af dat achter de huizen loopt en kwamen in het bos terecht.

‘Hier vloog ze naartoe,’ zei ik.

‘Ik wil naar huis.’

‘Welnee, we hebben haar bijna.’

Ik zag haar lip trillen. Haar handje grabbelde in haar broekzak. Ze klemde het houten beestje tussen haar friemelvingertjes en krabbelde aan het al bijna verdwenen zwarte oogje.

‘Niet zeuren, hoor,’ zei ik stoer. Ik liep gelijk door. Ik wist dat ze niet alleen zou willen achterblijven. Ik duwde takken weg en keek onder struiken. Het bos is donker. De kronen van de bo-

men zijn groot en gaan in elkaar over, alsof ze samen een boeket van wuivend groen vasthouden.

‘Er is lekker toch geen heks,’ zong Anna achter mij.

En toen zag ik het. Een hol, tussen de wortels van de grootste beuk in het bos. Er lag een bezemsteel naast.

‘Kijk dan!’ riep ik.

‘Nou, die kan van iedereen zijn,’ zei mijn bijdehante zusje.

Ik ging op mijn knieën zitten. Het was een diep gat. Veel te groot voor een konijnenhol. Ik zou erin kunnen kruipen.

‘Wacht hier,’ zei ik.

Ik ging liggen en zette mijn handen op de aarde. Op mijn buik gleed ik naar binnen. Spinnetjes kropen over mijn vingers. Draden van een web gleden over mijn wang. Ik voelde iets kriebelen in mijn haar. Het rook naar modder en boomschors en oud groen. Een worm stak zijn kop uit het zand.

Het was een diep gat. Er leek geen einde aan te komen. Het daglicht dat in de kuil viel, verminderde snel. Ik zag bijna niets meer!

Ik wilde mijn zoektocht net staken toen ik licht zag. Licht achter ramen? Ramen van een houten huisje op een bedje van mos?

Het was een lieflijk huisje, met een scheve deur en paarse gordijnen. Een huisje met een veranda, een schommelstoel, een oude zinken emmer en een scheefgezakt bankje. Van schrik bleef ik steken achter een boomwortel. Zandkorreltjes vielen in mijn ogen. Ik knipperde. Toch zag ik het echt. Een punthoed op een woeste haardos bewoog voor het raam. Ik slikte. Mijn mond smaakte naar zand. Soms geloof je jezelf niet. Dan stribbelt de waarheid tegen en vermomt zich als onzin of een sprookje. ‘Heksen bestaan niet,’ zei ik zacht.

‘Wat zeg je?’ gilte Anna.

De punthoed keerde zich naar het raam. Ik draaide me zo snel als ik kon om en kroop terug naar boven.

‘En?’ vroeg Anna.

‘Heksen bestaan niet,’ zei ik.

‘Dat zei mama al!’

Ik haalde mijn schouders op en liep naar huis.

‘En je lijkt op een boom,’ riep Anna.

Ik zag takjes uit mijn opgelapte vest steken en voelde blaadjes in mijn haar. Een spinnetje daalde langzaam aan een draad en bungelde voor mijn ogen. Mijn handen waren zwart en mijn nagels hadden rouwrandjes. Ik klopte mijn mouwen af.

‘Mam, Abby heeft een heks gezien.’ Dat kind had nog geen voet over de drempel gezet!

Mama stond in de keuken. Ze zag wit. Ze zit ook hele dagen binnen. Die man van het atelier jaagt haar op. Er is altijd werk en als dat gedaan is, is er meer werk. In haar werkkamer staan stangen waar in allerlei kleuren eindeloze rijen gordijnen hangen. Keurig gestreken, in plastic jassen, alsof ze in de regen bij een bushalte staan. Mama hangt ze dicht tegen elkaar. Dan is er ruimte voor meer. In de loop van de week groeit de rij aan tot de stangen vol zijn en de man van het atelier ze op vrijdag komt halen.

‘Begin jij nu ook al?’ zuchtte mijn moeder.

En dat was dat. Tot zo-even. Toen zag ik die heks weer!